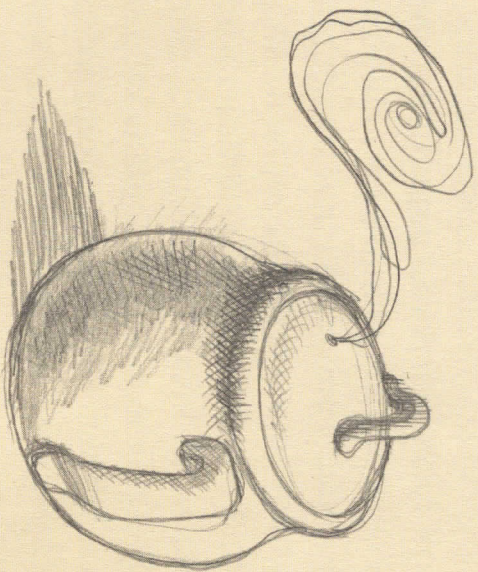

probudila a začala si balit svých pár švestek. Něco jí lákalo na cesty, v Plzni už neměla stání. Když přišel obchodník pro svoji směs bylin, popletená babka mu dala svoji meduňku, rozloučila se a Saskou bránou vyrazila do světa. Suknař po čaji sice výborně spal, ale obchody se nehnuły, dál kulhal jako starý kuň a hlava ho pořád bolela. A babka? Po nějaké době přivezl jakýsi forman do Plzně zprávu, že v německém Rezně si otevřela bylinkářství stará známá z Plzně. Prý se jí tam velmi daří a díky svému léčitelskému umění si vydělala na pěkný dům u hradeb. Doma holt není nikdo prorokem.

JAK PIVO ZAHNĀLO SMYŠĚT

Pár kroků za Saskou bránou bydlel starý forman Florián. Svoje řemeslo pověsil na hřebík už před mnoha lety a teď už jen sedával na štokrli před nízkým domečkem a díval se, jak do města a z města pendlují jeho nástupci. Občas zamával a prohodil pár slov s někým známým. Jáká byla cesta, jestli ještě funguje v Dráždanech zájezdní hospoda U Grobiána a jestli ještě vaří ten dobrý guláš v krčmě Na Půli cesty.

Moc už toho k životu nepotřeboval. Ráno snídal tvrdý chleba, v poledne vodnatou polévku a večer

to, co zbylo. Ale jednu libůstku si přece jen dopřá-
val každý večer. Když začalo slunce zapadat, vzal
si kameninový džbán a vyrazil do hostince U Města
Lipska pro litr plzeňského piva. S plným džbánem
se došoural zpátky, sedl si na stoličku a pomalu
popíjel. Když už byla zima, sedl si v domku za
okno a sklenici postavil na parapet.

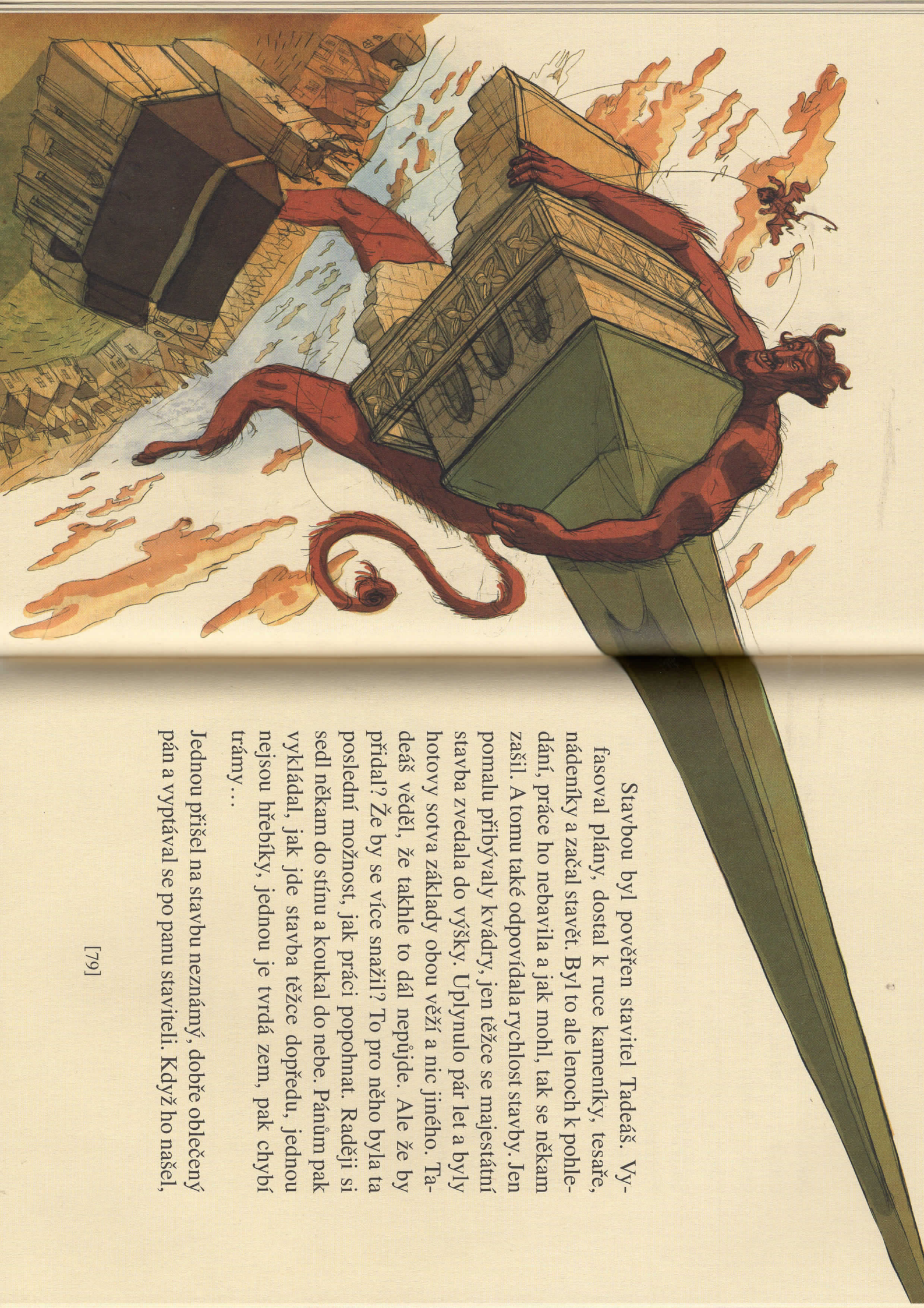
Jednou, když tak lokal svoji pravidelnou večerní
dávku, zaklepal někdo na dveře. „Kdo to, sakra,
může být, tak pozdě večer?“ podivil se Florián
a otevřel dveře. Za nimi stála smrtka s kosou a po-
malu vešla dál.

„Tak už to přišlo? Už je na mě řada?“ zeptal se
opatrně Florián, ale na odpověď ani nečekal. Věděl
své. Na světě byl už nějaký ten pátek a všechno
jednou končí.

Smrtka jen pokývla hlavou a začala deklamovat
svoje řeči o poslední cestě. Florián jen opatrně
hlesl: „A mohu si alespoň dopít pivo? Právě jsem
ho přinesl, pěna ještě nespadá...“

Smrtka souhlasila, a tak bývalý forman nalil zlatý
mok do sklenice. A nebyl žádný lakota. Přinesl

Stavbou byl pověřen stavitel Tadeáš. Vyfasoval plány, dostal k ruce kameníky, tesaře, nádeníky a začal stavět. Byl to ale lenoch k pohledání, práce ho nebavila a jak mohl, tak se někam zašil. A tomu také odpovídala rychlost stavby. Jen pomalu přibývaly kvádry, jen těžce se majestátní stavba zvedala do výšky. Uplynulo pár let a byly hotovy sotva základy obou věží a nic jiného. Tadeáš věděl, že takhle to dál nepůjde. Ale že by přidal? Že by se více snažil? To pro něho byla ta poslední možnost, jak práci popohnat. Raději si sedl někam do stínu a koukal do nebe. Pánům pak vykládal, jak jde stavba těžce dopředu, jednou nejsou hřebíčky, jednou je tvrdá zem, pak chybí trámy...

Jednou přišel na stavbu neznámý, dobře oblečený pán a vyptával se po panu staviteli. Když ho našel,